

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 48/2017-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 19. januára 2017 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED], všetci bytom [REDACTED], zastúpených Consilior Iuris, s. r. o., Miletičova 23, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Robert Hayden, M. B. A., ktorou namietajú porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4 Cob 299/2015 z 26. mája 2016, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED] odmieta ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. septembra 2016 elektronicky a 30. septembra 2016 poštou doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED], všetci bytom [REDACTED] (ďalej len

„sťažovatelia“), zastúpených Consilior Iuris, s. r. o., Miletičova 23, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Robert Hayden, M. B. A., ktorou namietajú porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 Cob 299/2015 z 26. mája 2016 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z pripojených príloh vyplýva, že sťažovatelia sú v procesnom postavení žalovaných (z dôvodu univerzálnej sukcesie, pozn.) účastníkmi konania o zaplatenie 131 609 € s príslušenstvom. Konanie je vedené Okresným súdom Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. Cb 145/1993, žaloba bola podaná 8. apríla 1992. V predmetnom konaní okresný súd uznesením z 19. marca 2015 (po predchádzajúcom prerušení konania v období od 11. októbra 1996 do 27. júna 2012 z dôvodu prebiehajúceho súvisiaceho konania, pozn.) zastavil konanie s týmto odôvodnením:

«V priebehu konania boli súdu doručené listinné dôkazy preukazujúce, že v čase podania návrhu na súd navrhovateľ tak, ako bol pôvodne označený, ani ako ho neskôr označila jeho zástupkyňa neexistoval. Podľa výpisu zo živnostenského registra právny subjekt: [REDAKOVANÉ] s miestom podnikania [REDAKOVANÉ], bol zaregistrovaný dňom 29. 04. 1992. Subjekt: [REDAKOVANÉ], registrovaný nebol. Návrh na súd bol podaný dňa 08. 04. 1992. V danom prípade sa jednalo o neexistujúci subjekt, kde jeho upresnenie (v rámci judikatúry nebolo možné pripustiť), bolo preto potrebné konanie podľa § 103 a § 104 zák. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) zastaviť pre nedostatok právnej subjektivity. Odstránenie formálnych chýb v označení účastníka konania v tomto prípade neprichádzalo do úvahy.»

O odvolaní žalobcu rozhodol krajský súd napadnutým uznesením, ktorým rozhodnutie okresného súdu zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie podľa v tom čase platného a účinného § 221 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku s odôvodnením, že „... podľa názoru odvolacieho súdu takto označený subjekt v návrhu na začatie konania v spojení s priloženým plnomocenstvom neumožňoval súdu prijať jednoznačný záver

o nedostatku právnej subjektivity, pretože takéto označenie je nezrozumiteľné a vyvoláva pochybnosti o tom, kto v skutočnosti mal ako účastník konania na strane navrhovateľa vystupovať... V danom prípade však navrhovateľ nie je v žalobe označený určito a zrozumiteľne a v tom prípade ho mal konajúci súd vyzvať na odstránenie nedostatkov podania.“

Proti napadnutému rozhodnutiu odvolacieho súdu podali sťažovatelia sťažnosť adresovanú ústavnému súdu, v ktorej okrem iného namietajú nedostatok odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu v súvislosti s posúdením aktívnej a pasívnej procesnej legitímácie účastníkov konania. K tomu uvádzajú:

„Odvolací súd sa v odôvodnení svojho uznesenia č. k. 4 Cob/299/2015-579 vôbec nevysporiadal so skutočnosťou, prečo procesne nespôsobilé strany súdneho sporu, a to ako žalobcu tak aj žalovaného, považuje za procesne spôsobilé strany. Taktiež neodôvodnil ani tú skutočnosť, prečo procesne nespôsobilým stranám bolo možné vykonať pristúpenie troch odporcov (v súčasnosti žalovaných) v roku 1996 a prečo za žalovaného považuje aj štvrtú fyzickú osobu [REDAKOVANÉ] a jeho právnych nástupcov, hoci súd prvého stupňa o tomto štvrtom žalovanom nikdy procesne nerozhodol. Ďalej odvolací súd neodôvodnil ani tú skutočnosť, prečo na strane žalobcu považuje za žalobcu [REDAKOVANÉ], hoci ako navrhovateľ na žalobe je uvedený [REDAKOVANÉ], pričom súd prvého stupňa nikdy procesne nerozhodol o tom, aby sa procesne nespôsobilá strana zamenila za procesne spôsobilú stranu na strane žalobcu.

Tým došlo k porušeniu základného ľudského práva na súdnu ochranu zaručeného v článku 46 ods. 1 Ústavy SR a základného ľudského práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v prípade oboch sťažovateľov a aj ostatných žalovaných, pričom toto porušenie nastalo v súvislosti s konaním Krajského súdu v Bratislave.“

Na základe tejto sťažostnej argumentácie sťažovatelia navrhujú ústavnému súdu, aby po prijatí ich sťažnosti na ďalšie konanie vyslovil nálezom porušenie ich základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu, napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.

Sťažovatelia sa taktiež domáhajú priznania primeraného finančného zadost'učinenia v sume 10 000 € a úhrady trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

V nadväznosti na skutočnosť že sťažovatelia namietajú porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ku ktorému malo dôjsť v súdnom konaní, ktoré ešte nie je

právoplatne skončené, ústavný súd poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru, v zmysle ktorej zásadne nazerá na právo na súdnu ochranu ako na právo „výsledkové“, to znamená, musí mu zodpovedať proces ako celok, a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov (m. m. III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08). V tejto súvislosti ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre opakovane zdôrazňuje, že predpokladom na záver o porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (a tiež práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) je také pochybenie všeobecného súdu, ktoré už nie je napravitel'né alebo odstrániteľ'né ďalšou činnosťou všeobecného súdu, resp. využitím procesných prostriedkov poskytnutých účastníkom konania platným a účinným procesným kódexom (m. m. I. ÚS 148/03, III. ÚS 355/05, II. ÚS 307/06).

Aplikujúc uvedené právne názory na vec sťažovateľ'ov, ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že sťažnosťou napadnuté uznesenie krajského súdu nemá meritórnu povahu (došlo ním k zrušeniu uznesenia súdu prvého stupňa o zastavení konania pre nesplnenie procesných podmienok konania a vráteniu veci na ďalšie konanie okresnému súdu, pozn.), pričom z jeho obsahu je zjavné, že predmetné súdne konanie vo veci samej ešte nebolo právoplatne skončené; naopak, z jeho povahy vyplýva, že krajský súd uložil okresnému súdu, aby vo veci ďalej konal. Je nepochybné, že v takejto procesnej situácii majú sťažovatelia k dispozícii všetky procesné oprávnenia účastníkov konania pred všeobecným súdom, ktoré budú môcť podľa svojho presvedčenia uplatňovať v pokračujúcom konaní vrátane možnosti uplatňovať svoju opozitnú sťažnostnú argumentáciu pred súdom prvého stupňa a prípadne podať opravné prostriedky vyšším súdom.

Z dôvodu oddelenosti ústavného súdu od jednotnej sústavy všeobecných súdov, ktorá sa prejavuje subsidiaritou právomoci ústavného súdu a vymedzením zákonných limitov jeho ingerencie do prebiehajúceho konania pred všeobecným súdom, ako aj s poukazom na znenie § 49 zákona o ústavnom súde (sťažnosť môže podať fyzická osoba, ktorá tvrdí, že právoplatným rozhodnutím sa porušili jej základné práva alebo slobody, ak o ochrane týchto základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd, pozn.), je z uvedených dôvodov potrebné sťažnosť sťažovateľ'ov považovať za podanú predčasne. Ústavný súd opakovane

zdôrazňuje, že je oprávnený na prípadné preskúmanie zlučiteľnosti právnych účinkov rozhodnutia v tejto veci so základným právom sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pozn.) až po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia všeobecného súdu, a to za predpokladu vyčerpania všetkých dostupných opravných prostriedkov, ktoré sťažovateľom právny poriadok účinne poskytuje na ochranu ich základných práv.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľov podľa § 25 v spojení s § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. januára 2017